

[Ninn-Hansen]

spørgsmål – om regeringens stilling til deltagelsen i de olympiske lege.

Når jeg ønsker denne redegørelse og en debat om det, er det, fordi der er vigtige principper indeholdt i dette. Man har tidligere aflyst en olympiade. Det skete i 1940 med den begrundelse, at det pågældende land, nemlig Japan, var krigsførende, og jeg mener, at Sovjetunionen i dag er krigsførende. Det er også et spørgsmål om, hvorvidt en regering kan holde sig så neutral, som det er udtalt, når man dog indirekte igennem lovgivningen er med til økonomisk at støtte deltagelsen i olympiske lege.

Dette og en række andre spørgsmål mener jeg kan have interesse og stiller altså igen spørgsmålet om, hvorvidt vi kan forvente en sådan redegørelse. Jeg skal ikke forsøge at sætte nogen tidsfrist, for jeg vil give alle muligheder for det, hr. Arne Melchior også omtalte, nemlig at koordinere med andre lande.

Jørgen Junior (FP):

Blot et par bemærkninger på to områder.

Jeg tror, jeg føler, at socialdemokratiet i alt for høj grad lytter til det drilleri, der kommer fra SFs og VS' side, fra anti-EF-partiernes side. Man passer så forfærdelig meget på, at proceduren nu er overholdt. Det skal man også gøre, men kendsgerningen er, og det bør man ikke være bange for at få slået fast, at det politiske samarbejde mellem EF-landene fungerer, og dette er et eksempel på det, og det er noget, der bør fremmes. Det er ikke noget, der på nogen måde trænger til nogen form for undskyldninger: ja men vi gør det jo altså ikke inden for Romtraktaten, I skal endelig ikke være bange, osv. osv. En øget politisk selvbevidsthed og forståelse mellem EF-landene er der så ubetinget behov for. Det behøver man ikke undskylde. Det kan man kun glæde sig over at også den nuværende danske regering klart har indset behovet for.

Og så vil jeg nok sige med hensyn til olympiaden – for også at give det en bemærkning med på vejen – at hvis vi dér indtog en fornuftig holdning, så gjorde den danske regering det, at man opfordrede til en politisk EF-beslutning om at undlade at deltage, om at opfordre sine olympiske komiteer så stærkt, at det faktisk var umuligt for dem moralsk at sige nej. Det kunne den danske

regering passende opfordre til i EF, fordi olympiaden i dag er et politisk skuespil, og hvis vi deltager i olympiaden, så anerkender vi Sovjetunionen, og vi anerkender Sovjetunionen som værende et land, der moralsk ligger på samme niveau som Vesteuropa, og det bør vi ikke gøre.

Arne Melchior (CD):

Det er jo tonen, der gør musikken, og det forekom mig altså, at hr. Lasse Budtz var lidt mere forbeholden i sin tone, end hans konklusion førte ham frem til. Det skal kun glæde mig ved læsning af fortrykket at komme til et andet resultat. Men altså klarhed om 100 pct. opbakning af forslaget.

Måtte jeg sige om udenrigsministerens udtalelser om olympiske lege, at det dog er forbløffende, at et lands regering, altså vort eget land, skeler mere til, hvad nabo- og alliancelandes olympiske komiteer tager for stilling, end hvad kollegaregeringerne i de lande gør. For en udenrigsminister må det dog være mere udslagsgivende, hvad den i dette tilfælde oven i købet socialdemokratisk ledede tyske regering har af opfattelse, end hvad den olympiske komité i det pågældende land har for opfattelse. Det må være mere logisk og mere værdigt.

Må jeg så endelig sige noget om noget, jeg synes er en frase. Hr. Lasse Budtz brugte den her, og udenrigsministeren var lige ved at rose ham for det, og andre har brugt den samme, nemlig dette, at hvad vi nu vedtager af sanktioner, er ikke vendt mod det iranske folk. Nej, hvem vil nogen sinde være vendt imod et andet folk? Er der nogen, der er vendt mod det russiske folk eller et hvilket som helst andet folk i verden? Det er og forbliver jo en frase, og holder man fast ved denne frase, bliver det jo til, at vi underkender de valg, præsidentvalg og parlamentsvalg, der foregår i Iran; det er altså regeringerne, man bekæmper, men folket er fredet. Men så er folket altså aldeles uskyldigt og uansvarligt med hensyn til, hvilken regering og hvilket styre og hvilket system det beklæder sig til. Det er et dejligt og skønt håb, men i hvor mange generationer vil man gøre det, således som man har gjort det over for diktaturstyret i visse lande? Vores kamp imod nazismen var sandelig heller ikke en kamp imod det tyske folk, imod tyske men-